Udskriftsdato: 14. december 2025

AFG nr 9762 af 24/08/2021 (Gældende)

Elafgift - El-ladestandere - Solcelleanlæg - Afgiftsfritagelse - Afgiftsgodtgørelse

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: 21-0332972

Elafgift - El-ladestandere - Solcelleanlæg - Afgiftsfritagelse - Afgiftsgodtgørelse

Skatterådet kunne ikke bekræfte, at elektricitet produceret på eget solcelleanlæg og forbrugt i egne ladestandere til opladning af kunders registrerede el-køretøjer, jf. særordningen for elbiler, var omfattet af afgiftsfritagelsen efter elafgiftslovens bestemmelser om vedvarende energi, jf. elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c.

Skatterådet kunne heller ikke bekræfte, at kriteriet om, at ladestanderen skulle drives for elbilvirksomhedens regning og risiko i særordningen for elbiler (elafgiftsgodtgørelse) var opfyldt, når kunden afholdt særskilte udgifter til en drifts, vedligeholdelses- og hærværksforsikring for ladestanderne.

Skatterådsmøde 24. august 2021 - SKM2021. 474. SR

Spørgsmål

1. Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg, og som leveres direkte til el-ladestandere til opladning af registrerede el-køretøjer, jf. lov nr. 1353 af 21. december 2012, § 21.
2. Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg, og som anvendes direkte af anlæggets ejer.
3. Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg, og som delvist anvendes direkte af anlæggets ejer og delvist forsyner el-ladestandere til opladning af registrerede elkøretøjer.
4. Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg, som lagres i batterier, og som efterfølgende anvendes i el-ladestandere til opladning af elkøretøjer.
5. Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg, og som lagres i batterier og herefter anvendes af anlæggets ejer.
6. Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på lokalt solcelleanlæg, og som lagres i batterier og herefter anvendes delvist i el-ladestandere til opladning af registrerede elkøretøjer og delvist anvendes af solcelleanlæggets ejer.
7. Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på lokalt solcelleanlæg, som lagres i batterier, og som efterfølgende anvendes delvist i el-ladestander til opladning af registrerede elkøretøjer, uanset at en overskudsproduktion leveres til det kollektive net.
8. Det ønskes bekræftet, at spørger kan få godtgørelse af elafgift med undtagelse af 0,4 øre/kWh, for el anvendt i el-ladestandere til opladning af elkøretøjer, jf. lov nr. 1353 af 21. december 2012, § 21, når el-ladestanderen forsynes med el fra lokale solceller/lokal vindmølle, i det omfang der er betalt elafgift.
9. Det ønskes bekræftet, at spørger kan få godtgørelse af elafgift med undtagelse af 0,4 øre/ kWh, for el anvendt i el-ladestandere til opladning af elkøretøjer, jf. lov nr. 1353 af 21. december 2012, § 21, når el-ladestanderen forsynes med el både fra lokale solceller/vindmølle og fra det kollektive elnet, i det omfang der er betalt/lagt ud for elafgift.
10. Det ønskes bekræftet, at hvis spørgsmål 9 besvares med et "Nej", om spørger kan få godtgørelse af elafgift med undtagelse af 0,4 øre/kWh, for el anvendt i el-ladestandere til opladning af elkøretøjer, jf. lov nr. 1353 af 21. december 2012, § 21, når el-ladestanderen forsynes med el både fra lokale solceller/vindmølle og fra det kollektive elnet, i det omfang der er betalt/lagt ud for elafgift, under hensyntagen til, at der sker måling af elektriciteten, som modtages fra det kollektive elnet.

11. Det ønskes bekræftet, at spørger anses for at drive ladestanderne for egen regning og risiko, når fortjenesten for ladestanderen deles mellem spørger og kunden.
12. Det ønskes bekræftet, at spørger anses for at drive ladestanderne for egen regning og risiko, når fortjenesten for ladestanderen deles mellem spørger, kunden, som ejeren af anlægget, og 3. mand (finansiel investor/leasingselskab).
13. Det ønskes bekræftet, spørger anses for at drive ladestanderne for egen regning og risiko, når der af spørgeres fortjeneste først betales udlæg for bygherre på ekstraarbejder og parallelt betales CPO (Charge Point Operator)og MSP (Mobility Service Provider) udgifter, mens resterende fortjeneste herefter ubeskåret tilfalder kunden, som ejer ladestanderen.
14. Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales CO_2-afgift af den el, der produceres på solcelleanlæg/vindmøller.
15. Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales PSO-afgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg/ lokale vindmøller.

Svar

1. Nej
2. Ja
3. Nej
4. Nej
5. Ja
6. Nej
7. Nej
8. Nej
9. Nej
10. Nej
11. Nej
12. Nej
13. Nej
14. Ja
15. Afvist

Beskrivelse af de faktiske forhold

Spørger ønsker at tilbyde et samlet koncept for lokal VE/ Vedvarende Energi til såvel private som offentlige myndigheder og institutioner. I konceptet indgår opsætning af elproduktion ved vedvarende energi, enten i form af lokale solceller og/ eller lokale vindmøller. Samtidig installeres eventuelt batterier til lagring af overskydende strøm, som produceres på VE-anlægget, og herudover opsættes el-ladestandere til opladning af registrerede motorkøretøjer. Konceptet har som helhed til formål at fremme anvendelsen og udnyttelsen af vedvarende energi i form af bl.a. lokale solcelleanlæg og lokale vindmøller.

Spørger har konkret indgået en aftale med A om et pilotprojekt, og hvor der opsættes solceller over 4 P-pladser på B Gymnasium, og hvor der opstilles 2 ladestandere til opladning af registrerede el-køretøjer, ifølge princippet i denne situationsplan:

Projektet er det første, der indgås sammen med A. Det forventes, afhængigt af pilotprojektets resultat, at der efterfølgende vil blive indgået flere aftaler og projekter til udnyttelse af vedvarende energi og samtidig øge udbuddet af el-ladestandere.

Pilotprojektet forventes anlagt til idriftsættelse d. 31. maj 2021, så snart byggetilladelse er udstedt af B Kommune.

I forbindelse med det konkrete projekt og fremtidige projekter ønskes det afdækket, hvilke udgifter og godtgørelse, der er af elafgift, CO2-afgift og PSO-afgift.

I det konkrete pilotprojekt leverer og monterer spørger solceller til A, sammen med 2 el-ladestandere til opladning af registrerede elkøretøjer. El-ladestanderne forsynes med strøm fra solcellerne. Hvis solcellerne ikke producerer nok strøm, vil el-ladestanderne kunne forsynes med strøm fra det kollektive elnet via B Gymnasiums hovedtavle, der får monteret en bi-måler, der måler den strøm, der leveres fra det kollektive elnet til el-bilsopladerne. Solcelleproduktionen måles via inverter og bliver tilgængelig på solarweb portal.

Ejendomsretten til solceller, el-ladestandere samt anlægget overgår ved afleveringen til A. Spørger påtager sig herefter CPO (Charge Point Operator) ansvaret og er derfor ansvarlig for driften og vedligeholdelsen af el-ladestanderne og har risikoen for el-ladestandernes eventuelle undergang, omend A som ejer, tegner en drifts-, vedligeholdelses- og hærværksforsikring.

Når en bilejer oplader på en ladestander, vil den konkrete mængde strøm, der anvendes til opladning af bilens batteri, blive registreret/målt på elbilladeren. Bilejeren kan enten betale ad hoc opladningen via en app, hvor bilejerens betalingskortsoplysningerne er registreret, og hvor der via app'en betales for den mængde strøm, der er anvendt ved opladningen eller via en ladebrik, uden at der er tegnet et forudgående abonnement. På sigt overvejes det også at installere betalingskortsterminaler på samme måde, som det kendes i dag fra almindelige tankstationer, hvor der også vil blive betalt for den konkrete opladning uden forudgående abonnement.

Det indgår i forhandlingerne med kunderne, herunder samarbejdet med A, at den betaling, som modtages fra brugerne af el-ladestanderne, fordeles efter en forud fastlagt fordelingsnøgle mellem spørger og A.

Spørgers opfattelse og begrundelse

Der ønskes følgende svar:

Spørgsmål 1-7 - El produceret på VE-anlæg

Det fremgår af elafgiftslovens § 1, at der skal betales elafgift af el, der anvendes her i landet.

Af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c, fremgår det, at el, der fremstilles på anlæg ved anvendelse af vedvarende energikilder, bl.a. solenergi og vindkraft, og som direkte forbruges af elproducenten, er fritaget for afgift.

Af elafgiftslovens § 2, stk. 3 fremgår, at litra c alene finder anvendelse for forbrug fra det kollektive elnet, i det omfang forbruget svarer til produktionen, som er opgjort inden for hver time, og at bestemmelsen gælder for anlæg med en installeret effekt på højst 6 kW pr. husholdning.

Af Den juridiske vejledning afsnit E. A. 4.3.4 fremgår, at:

"Ved "forbruges af producenten selv" forudsættes det, at der skal være tale om et direkte forbrug af den producerede elektricitet via et internt el-net. Elektricitet, der leveres fra el-produktionsanlægget til el-producenten via det kollektive el-forsyningsnet, er dermed ikke fritaget for afgift. Afgiften af denne leverance afregnes af netvirksomheden.

Der gælder følgende betingelser for at få fritagelse for elafgiften:

· Elektriciteten skal produceres ved vedvarende energi

· Der skal være tale om direkte eget forbrug, der ikke leveres til det kollektive net

· Elektriciteten skal forbruges af producenten - der skal være tale om samme juridiske enhed."

Det er derfor vores opfattelse, at der er afgiftsfritagelse for el produceret på solcelleanlæg, og som forsyner el-ladestandere til opladning af registrerede motorkøretøjer, når el-ladestanderne og solcelleanlægget ejes af den samme ejer.

Det er i denne forbindelse uden betydning, om elektriciteten leveres direkte fra solcelleanlægget til el-ladestanderne, eller den producerede el lagres midlertidigt i batterier. Dette fremgår også af Den juridiske vejledning, som lægger vægt på, at elektriciteten skal komme direkte fra den vedvarende energikilde og ikke via det kollektive elnet.

Samtidig fremgår det af SKM2018. 220. SR, at det er muligt at anvende afgiftsfritaget strøm fra VE-anlæg i el-ladestandere, uanset at disse drives for en andens regning og risiko.

Det er derfor vores opfattelse, at der ikke skal betales afgift vedrørende spørgsmål 1-7.

Spørgsmål 8-10 - Godtgørelse af elafgift til opladning af motorkøretøjer

Skatterådet afgav i 2010 bindende svar, der bekræftede, at en momsregistreret virksomhed, der leverede opladning af el-køretøjer på el-ladestandere, som virksomheden drev for egen regning og risiko, var omfattet af mulighederne for at få godtgørelse af betalt elafgift, af el der blev anvendt i el-ladestanderne, dog med undtagelse af mindstebeskatningen på 0,4 øre/kWh. Ved lov nr. 1353 af 21. december 2012, blev ordningen præciseret og anvendelsen udbredt.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at hensigten var, at ordningen skulle dække alle på det tidspunkt, kendte og fremtidige ordninger for drift af el-ladestandere til opladning af elkøretøjer. Ordningen efter lov nr. 1353 var af midlertidig karakter og var oprindeligt sat til at udløbe 31. december 2015.

Ordningen er imidlertid flere gange blev forlænget, senest ved lov nr. 203 13. februar 2021, hvor ordningen er forlænget til og med 31. december 2030. Forlængelserne, inklusiv den seneste, er sket for at fremme overgangen til elbiler, og dermed være medvirkende til at Danmark reducerer CO2-udslippet frem mod 2030. Der har således siden 2012 været politisk vilje til, at el, anvendt til opladning af el-køretøjer, maksimalt skal beskattes med mindstebeskatningen på 0,4 øre/kWh.

På denne baggrund er det vores opfattelse, at el anvendt til opladning af elbiler, hvoraf der er betalt elafgift, og når den el, der er betalt afgift af, og som dokumenteret via måler er anvendt til opladning af elkøretøjer, kan godtgøres med undtagelse af 0,4 øre/kWh, når el-ladestanderne drives for en momsregistreret virksomheds regning og risiko. Dette uanset om el til elbilladerne kommer fra lokal solcelle- / vindmøllestrøm, en blanding mellem lokal solcelle- / vindmøllestrøm og central el-netstrøm eller strøm via det centrale elnet.

Det er derfor vores opfattelse, at spørgsmål 8-10 skal besvares med Ja.

Spørgsmål 11-13 - Egen regning og risiko

Af forarbejderne til lov nr. 1353 af 21. december 2012 fremgår det, at momsregistrerede virksomheder kan få godtgørelse af elafgift for el anvendt til opladning af elkøretøjer, når el-ladestanderen drives for virksomhedens regning og risiko, og der sker registrering/måling af strømsalg.

Skatterådet har i bindende svar, gengivet i SKM2020. 12. SR, bekræftet, at en momsregistreret virksomhed, der driver el-ladestandere for virksomhedens egen regning og risiko, er berettiget til at anmode om godtgørelse af elafgift for el anvendt i el-ladestanderne. Der lægges i det bindende svar vægt på, at virksomheden har ansvaret for, at el-ladestanderne fungerer, herunder at opdatere ladestandernes software

samt at udføre reparationer og udbedre fejl. I nærværende sag vil spørger have det fulde driftsansvar og risiko for driften af el-ladestanderne. Ejer, A, tegner en drifts-, vedligeholds- og hærværksforsikring på anlægget, som opstilles på B Gymnasiums P-plads.

Det er derfor vores opfattelse, at spørger opfylder betingelserne for at få godtgørelse af den betalte elafgift, med undtagelse af 0,4 øre/kWh, uanset at indtjeningen for 3. mands anvendelse og opladning af ladestanderne fordeles mellem flere.

Det er derfor vores opfattelse, at spørgsmål 11-12 skal besvares med Ja.

Spørgsmål 14 - CO2-afgift

Det fremgår af lbkg. nr. 1353 af 2. september 2020 om afgift af kuldioxids (CO2-afgiftsloven) § 1, at der skal betales afgift af produkter omfattet af mineralolieafgiftsloven, kulafgiftsloven og gasafgiftsloven.

Da elektricitet fremstillet på VE-anlæg, såsom solceller og vindmøller m.v. er omfattet af elafgifts-loven, er det vores opfattelse, at der ikke skal betales CO2-afgift af den elektricitet, der fremstilles på anlæggene.

Det er derfor vores opfattelse, at spørgsmål 14 skal besvares med Ja.

Spørgsmål 15 - PSO-afgift

Da den fremstillede elektricitet på VE-anlægget anvendes af producenten selv, ønskes det bekræftet, at den forbrugte el er fritaget for PSO-afgift efter lov om fremme af vedvarende energi, frem til afgiftens fulde afskaffelse i 2022.

Det er derfor vores opfattelse, at spørgsmål 15 skal besvares med Nej.

Skattestyrelsens indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg, og som leveres direkte til el-ladestandere til opladning af registrerede el-køretøjer, jf. lov nr. 1353 af 21. december 2012, § 21.

Begrundelse

Anmodningen handler om elektricitet fremstillet af vedvarende energi fra et solcelleanlæg. Ejeren af solcelleanlægget, A (elproducenten), leverer strøm via et internt el-net til egne ladestandere, der anvendes til opladning af kunders registrerede elektriske biler, jf. særordningen for elbiler, og elektriciteten ønskes undtaget fra afgift.

Udgangspunktet er, at der skal betales afgift af elektricitet, der forbruges her i landet, jf. elafgiftslovens § 1. Der skal både betales afgift af den elektricitet, som leveres til en forbruger, og af afgiftspligtig elektricitet, som en el-producent selv forbruger.

Undtaget fra afgiften er elektricitet, som fremstilles ved bl.a. vedvarende energi, fx solcelleanlæg, jf. elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c.

Der gælder følgende betingelser for at få fritagelse for elafgiften:
- Elektriciteten skal produceres ved vedvarende energi
- Der skal være tale om direkte eget forbrug, der ikke leveres til det kollektive net
- Elektriciteten skal forbruges af producenten - der skal være tale om samme juridiske enhed.

Ved "forbruges af producenten selv" forudsættes det, at der skal være tale om et direkte forbrug af den producerede elektricitet via et internt el-net. Elektricitet, der leveres fra el-produktionsanlægget til el-producenten selv igen via det kollektive el-forsyningsnet, er ikke fritaget for afgift.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at el fra et solcelleanlæg, som leverer el til kunders el-biler, er afgiftspligtigt efter elafgiftslovens § 1, da elproduktionen ikke opfylder betingelsen om direkte eget forbrug, jf. elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Den producerede el forbruges ikke af producenten selv, men af dennes kunder, hvorved kravet om direkte eget forbrug ikke er opfyldt.

Til spørgers bemærkning om, at det fremgår af SKM2018. 220. SR, at det er muligt at anvende afgiftsfritaget strøm fra VE-anlæg i el-ladestandere, uanset at disse drives for en andens regning og risiko, skal det bemærkes, at det fremgår af sagen, at Skatterådet fandt, at særordningen for elbiler ikke kunne kombineres med afgiftsfritaget el fra et solcelleanlæg.

Sagen er ikke sammenligning med nærværende sag, bl.a. fordi der var tale om et solcelleanlæg i nettomålerordningen.

I SKM2018. 220. SR fremgår det bl.a. også, at opladningen af elbilen skete både med elektricitet produceret på solcelleanlægget (afgiftsfritaget) og elektricitet fra det kollektive net (afgiftsbelagt) samt, at det ikke var muligt at registrerer, om der var tale om el fra solcellerne eller fra det kollektive net. Videre fremgår det bl.a., at der alene skulle betales elafgift af den el, der forbruges fra det kollektive net, og at der ikke kan anmodes om godtgørelse af en afgift, der ikke er betalt.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 1 besvares med "Nej".

Spørgsmål 2

Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg, og som anvendes direkte af anlæggets ejer.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler om elproducenten A's eget forbrug i det samme anlæg som i spørgsmål 1, men hvor der ikke er tale om, at egne ladestandere anvendes til opladning af kunders registrerede elektriske biler. Der spørges alene til producentens eget direkte forbrug.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at elproducentens eget forbrug af el fra et solcelleanlæg er omfattet af afgiftsfritagelsen i elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c, idet der er tale om direkte eget forbrug, som ikke leveres til det kollektive net, men forbruges af producenten selv i dennes egen virksomhed. Ifølge det oplyste i spørgsmålet lægges det herved til grund, at ladestandere ikke anvendes til opladning af kunders el-biler, men alene virksomhedens egne el-biler.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 2 besvares med "Ja".

Spørgsmål 3

Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg, og som delvist anvendes direkte af anlæggets ejer og delvist forsyner el-ladestandere til opladning af registrerede elkøretøjer.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler om elektricitet fremstillet af vedvarende energi fra et solcelleanlæg, hvor solcelleanlægget leverer strøm, som forbruges, ikke kun af elproducenten A, men også af producentens kunder til opladning af registrerede elkøretøjer.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at el fra et solcelleanlæg, som leverer el til kunders el-biler, er afgiftspligtigt efter elafgiftslovens § 1, da elproduktionen ikke opfylder betingelsen om direkte eget forbrug, jf. elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Den producerede el forbruges ikke kun af producenten selv, men også delvist af dennes kunder, hvorved kravet om direkte eget forbrug ikke er opfyldt.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 3 besvares med "Nej".

Spørgsmål 4

Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg, som lagres i batterier, og som efterfølgende anvendes i el-ladestandere til opladning af elkøretøjer.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler om at elproducententenA's kunders forbrug af el i det samme anlæg som i spørgsmål 1, det vil sige el fremstillet af vedvarende energi fra et solcelleanlæg, og hvor den producerede el via et internt el-net nu også lagres i batterier, inden det forbruges i el-ladestandere.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi og særordningen for elbiler i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at el fra et solcelleanlæg, som leverer el til kunders el-biler, er afgiftspligtigt efter elafgiftslovens § 1, da elproduktionen ikke opfylder betingelsen om direkte eget forbrug, jf. elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Den producerede el forbruges ikke af producenten selv, men af dennes kunder.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 4 besvares med "Nej".

Spørgsmål 5

Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg, og som lagres i batterier og herefter anvendes af anlæggets ejer.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler om elproducenten A's eget forbrug i det samme anlæg som i spørgsmål 4, men hvor der ikke er tale om, at egne ladestandere anvendes til opladning af kunders registrerede elektriske biler. Der spørges alene til producentens eget direkte forbrug.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at producentens eget forbrug af el fra et solcelleanlæg er omfattet af afgiftsfritagelsen i elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c, idet der er tale om direkte eget forbrug, som ikke leveres til det kollektive net, men forbruges af producenten selv i dennes egen virksomhed. Ifølge det oplyste i spørgsmålet lægges det herved til grund, at ladestandere ikke anvendes til opladning af kunders el-biler, men alene virksomhedens egne el-biler.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 5 besvares med "Ja".

Spørgsmål 6

Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på lokalt solcelleanlæg, og som lagres i batterier og herefter anvendes delvist i el-ladestandere til opladning af registrerede elkøretøjer og delvist anvendes af solcelleanlæggets ejer.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler om det samme anlæg som i spørgsmål 4, som forbruges delvist af elproducentens kunder til opladning af registrerede elkøretøjer.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi og særordningen for elbiler i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at el fra et solcelleanlæg, som leverer el til kunders el-biler, er afgiftspligtigt efter elafgiftslovens § 1, da elproduktionen ikke opfylder betingelsen om direkte eget forbrug, jf. elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Den producerede el forbruges ikke kun af producenten selv, men også delvist af dennes kunder, hvorved kravet om direkte eget forbrug ikke er opfyldt.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 6 besvares med "Nej".

Spørgsmål 7

Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales elafgift af den el, der produceres på lokalt solcelleanlæg, som lagres i batterier, og som efterfølgende anvendes delvist i elladestander til opladning af registrerede elkøretøjer, uanset at en overskudsproduktion leveres til det kollektive net.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler om det samme anlæg og under de samme omstændigheder som i spørgsmål 6, hvor en overskudsproduktion endvidere leveres til det kollektive net.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi og særordningen for elbiler i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at el fra et solcelleanlæg, som leverer el til kunders el-biler, er afgiftspligtigt efter elafgiftslovens § 1, da elproduktionen ikke opfylder betingelsen om direkte eget forbrug, jf. elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Den producerede el forbruges ikke kun af producenten selv, men også delvist af dennes kunder, hvorved kravet om direkte eget forbrug allerede derfor ikke er opfyldt.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 7 besvares med "Nej".

Spørgsmål 8

Det ønskes bekræftet, at spørger kan få godtgørelse af elafgift med undtagelse af 0,4 øre/kWh, for el anvendt i elladestandere til opladning af elkøretøjer, jf. lov nr. 1353 af 21. december 2012, § 21, når elladestanderen forsynes med el fra lokale solceller/lokal vindmølle, i det omfang der er betalt elafgift.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler om, hvorvidt spørgerog A, (elbilvirksomheden), kan blive omfattet at særordningen for elbiler, og få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt i ladestandere i forbindelse med opladning af elbilers batterier. Der er tale om elektriciteten produceret på et lokalt solcelle-/vindmølleanlæg. Spørger har indgået en aftale/serviceaftale om et projekt/anlæg som i spørgsmål 1. Spørger har ansvaret for driften og vedligeholdelsen af ladestanderne og har risikoen for ladestandernes eventuelle undergang. Kunden afholder særskilte udgifter til en drifts-, vedligeholdelses- og hærværksforsikring for ladestanderne.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 ovenfor.

Det fremgår af § 21, stk. 1, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, at virksomheder, der har aktiviteter med opladning af batterier til registrerede elbiler via ladestandere som drives for virksomhedens regning og risiko, kan få godtgjort elafgiften af elektricitet forbrugt til opladning af disse batterier.

Det fremgår endvidere af lovforarbejderne til lov nr. 1353 af 21. december 2012, at der stilles krav om, at ladestanderen skal drives for virksomhedens regning og risiko og virksomheden skal være involveret i driften heraf.

Denne særordning for elbiler er indført for at udbrede og præcisere reglerne på området, med det formål, elbilvirksomheder kan få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af elbilers batterier på virksomhedens ladestandere, når ladestanderen drives for virksomhedens regning og risiko, og virksomheden er involveret i driften heraf. Elafgiftslovens krav om, at elektriciteten skal være forbrugt af virksomheden, anses for at være opfyldt i dette særlige tilfælde.

Begrebet "regning og risiko" er ikke nærmere beskrevet i lovforarbejderne til særordningen. I SKM2005. 394. HR vedrørende vejbelysning og bl.a. elafgift udtalte Højesteret, at regning og risiko ligger hos den, som har driften og vedligeholdelsen af et aktiv.

Af SKM2020. 12. SR fremgår det vedrørende særordningen, at det er afgørende, at ladestanderen bliver drevet for elbilvirksomhedens regning og risiko, og at elbilvirksomheden opfylder kravet om at være involveret i driften af ladestanderen. I sagen, hvor elbilvirksomheden ejede ladestanderne, blev det bl.a. oplyst, at elbilvirksomheden var kontraktmæssig ansvarlig for driften af ladeboksen, hvilket bl.a. indebar udgifter til udbedring af fejl, skader og mangler. Elbilvirksomheden havde fuld juridiske råderet over ladeboksen, og kunne foretage IT-mæssige opdateringer og andre egne dispositioner i forbindelse med driften af ladeboksen, som blev drevet for elbilvirksomhedens egen regning, idet kunden alene betalte et fast abonnement. Elbilvirksomheden havde også risikoen for ladeboksens hændelige undergang, og var forpligtet til at opstille en ny ladeboks, hvis denne gik under som følge af brand, tyveri, hærværk mv.

Af SKM2021. 121. SR fremgår det, at elbilvirksomheden kan omfattes af særordningen, når ladeboksene drives for elbilvirksomhedens regning og risiko, og elbilvirksomheden er involveret i driften af disse

ladebokse, hvilket var tilfældet, fordi elbilvirksomheden både driftede og vedligeholdt ladeboksene, og havde ansvaret for, at ladeboksene var vedligeholdt og løbende er fuldt funktionsdygtige, og havde risikoen for ladeboksenes undergang. Ladeboksene ejes af spørgers kunde eller ejes af spørger og udlejes af spørger til kunden afhængigt af aftalen.

I nærværende sag lægges til grund, at der er tale om elektricitet fremstillet af vedvarende energi, som er afgiftspligtigt efter elafgiftslovens § 1, da elproduktionen ikke opfylder betingelsen om direkte eget forbrug, jf. elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Den producerede el forbruges ikke af producenten selv, men af dennes kunder, hvorved kravet om direkte eget forbrug ikke er opfyldt.

Således er der tale om afgiftspligtig elektricitet, jf. elafgiftslovens § 1, hvorfor der er mulighed for eksempelvis at benytte særordningen for elbiler, såfremt kravene herfor i øvrigt er opfyldt.

Det oplyst, at spørger konkret har indgået en aftale/serviceaftale med kunden bl.a. om levering af ladestandere, hvor ejendomsretten til disse er overgået til kunden, og hvor spørger har ansvaret for driften og vedligeholdelsen af ladestanderne og har risikoen for ladestandernes eventuelle undergang. Kunden afholder særskilte udgifter til en drifts, vedligeholdelses- og hærværksforsikring for ladestanderne.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at elbilvirksomheden ifølge en sådan aftale ikke opfylder kriteriet om, at ladestanderen skal drives for virksomhedens regning og risiko. Spørger har ikke den fulde økonomisk risiko og det fulde driftsmæssige ansvar for ladestandernes funktionalitet. Dette skyldes, at kunden afholder særskilte udgifter til en drifts-, vedligeholdelses- og hærværksforsikring for ladestanderne. Allerede af denne grund har spørger ikke den fulde økonomiske risiko.

Derfor kan der ikke ydes godtgørelse af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler, jf. særordningens § 21, stk. 1.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 8 besvares med "Nej".

Spørgsmål 9

Det ønskes bekræftet, at spørger kan få godtgørelse af elafgift med undtagelse af 0,4 øre/ kWh, for el anvendt i elladestandere til opladning af elkøretøjer, jf. lov nr. 1353 af 21. december 2012, § 21, når elladestanderen forsynes med el både fra lokale solceller/vindmølle og fra det kollektive elnet, i det omfang der er betalt/lagt ud for elafgift.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler også om, hvorvidt spørger (elbilvirksomheden) kan blive omfattet at særordningen for elbiler, og få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt i ladestandere i forbindelse med opladning af elbilers batterier. Spørger har indgået en aftale/serviceaftale om et projekt/anlæg som i de øvrige spørgsmål. I stedet for at ladestanderen forsynes med el fra lokale solceller/lokal vindmølle, således som i spørgsmål 8, forsynes ladestanderen med el både fra lokale solceller/vindmølle og fra det kollektive elnet, i det omfang lokale solceller/vindmøller ikke producere nok strøm.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi og særordningen for elbiler i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 og 8 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at elbilvirksomheden ifølge en sådan serviceaftale ikke opfylder kriteriet om, at ladestanderen skal drives for virksomhedens regning og risiko. Spørger har ikke den fulde økonomisk risiko og det fulde driftsmæssige ansvar for ladestandernes funktionalitet. Dette skyldes, at

kunden, afholder særskilte udgifter til en drifts, vedligeholdelses- og hærværksforsikring for ladestanderne. Allerede af denne grund har spørger ikke den fulde økonomiske risiko.

Derfor kan der ikke ydes godtgørelse af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler, jf. særordningens § 21, stk. 1.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 9 besvares med "Nej".

Spørgsmål 10

Det ønskes bekræftet, at hvis spørgsmål 9 besvares med et "Nej", om spørger kan få godtgørelse af elafgift med undtagelse af 0,4 øre/kWh, for el anvendt i el-ladestandere til opladning af elkøretøjer, jf. lov nr. 1353 af 21. december 2012, § 21, når elladestanderen forsynes med el både fra lokale solceller/vindmølle og fra det kollektive elnet, i det omfang der er betalt/lagt ud for elafgift, under hensyntagen til, at der sker måling af elektriciteten, som modtages fra det kollektive elnet.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler også om, hvorvidt spørger (elbilvirksomheden) kan blive omfattet at særordningen for elbiler, og få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt i ladestandere i forbindelse med opladning af elbilers batterier. Spørger har indgået en aftale/serviceaftale om et projekt/anlæg som i de øvrige spørgsmål. I forhold til spørgsmål 9 oplyses det, at el fra det kollektive elnet måles på en særskilt måler.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi og særordningen for elbiler i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 og 8 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at elbilvirksomheden ifølge en sådan serviceaftale ikke opfylder kriteriet om, at ladestanderen skal drives for virksomhedens regning og risiko. Spørger har ikke den fulde økonomisk risiko og det fulde driftsmæssige ansvar for ladestandernes funktionalitet. Dette skyldes, at kunden, afholder særskilte udgifter til en drifts, vedligeholdelses- og hærværksforsikring for ladestanderne. Allerede af denne grund har spørger ikke den fulde økonomiske risiko.

Derfor kan der ikke ydes godtgørelse af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler, jf. særordningens § 21, stk. 1.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 10 besvares med "Nej".

Spørgsmål 11

Det ønskes bekræftet, at spørger anses for at drive ladestanderne for egen regning og risiko, når fortjenesten for ladestanderen deles mellem spørger og kunden.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler også om, hvorvidt spørger (elbilvirksomheden) kan blive omfattet at særordningen for elbiler, og få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt i ladestandere i forbindelse med opladning af elbilers batterier. Spørger har indgået en aftale/serviceaftale om et projekt/anlæg som i de øvrige spørgsmål. I forhold til spørgsmål 8 oplyses det, at fortjenesten for ladestanderen deles mellem spørger og kunden.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi og særordningen for elbiler i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 og 8 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at elbilvirksomheden ifølge en sådan serviceaftale ikke opfylder kriteriet om, at ladestanderen skal drives for virksomhedens regning og risiko. Spørger har ikke den fulde økonomisk risiko og det fulde driftsmæssige ansvar for ladestandernes funktionalitet. Dette skyldes, at kunden, afholder særskilte udgifter til en drifts, vedligeholdelses- og hærværksforsikring for ladestanderne. Allerede af denne grund har spørger ikke den fulde økonomiske risiko.

Derfor kan der ikke ydes godtgørelse af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler, jf. særordningens § 21, stk. 1.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 11 besvares med "Nej".

Spørgsmål 12

Det ønskes bekræftet, at spørger anses for at drive ladestanderne for egen regning og risiko, når fortjenesten for ladestanderen deles mellem spørger, kunden, som ejeren af anlægget, og 3. mand (finansiel investor/leasingselskab).

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler også om, hvorvidt spørger (elbilvirksomheden) kan blive omfattet at særordningen for elbiler, og få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt i ladestandere i forbindelse med opladning af elbilers batterier. Spørger har indgået en aftale/serviceaftale om et projekt/anlæg som i de øvrige spørgsmål. I forhold til spørgsmål 9 oplyses det, at fortjenesten for ladestanderen også deles med en 3. mand.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi og særordningen for elbiler i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 og 8 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at elbilvirksomheden ifølge en sådan serviceaftale ikke opfylder kriteriet om, at ladestanderen skal drives for virksomhedens regning og risiko. Spørger har ikke den fulde økonomisk risiko og det fulde driftsmæssige ansvar for ladestandernes funktionalitet. Dette skyldes, at kunden, afholder særskilte udgifter til en drifts, vedligeholdelses- og hærværksforsikring for ladestanderne. Allerede af denne grund har spørger ikke den fulde økonomiske risiko.

Derfor kan der ikke ydes godtgørelse af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler, jf. særordningens § 21, stk. 1.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 12 besvares med "Nej".

Spørgsmål 13

Det ønskes bekræftet, spørger anses for at drive ladestanderne for egen regning og risiko, når der af spørgeres fortjeneste først betales udlæg for bygherre på ekstraarbejder og parallelt betales CPO (Charge Point Operator) og MSP (Mobility Service Provider) udgifter, mens resterende fortjeneste herefter ubeskåret tilfalder kunden, som ejer ladestanderen.

Begrundelse

Anmodningen i dette spørgsmål handler også om, hvorvidt spørger (elbilvirksomheden) kan blive omfattet at særordningen for elbiler, og få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt i ladestandere i forbindelse med opladning af elbilers batterier. Spørger har indgået en aftale/serviceaftale om et projekt/anlæg som i de øvrige spørgsmål. I forhold til spørgsmål 8 oplyses der yderligere forhold vedrørende fortjenesten.

Der henvises til gennemgangen af regler relevante for undtagelsen for elektricitet fremstillet ved vedvarende energi og særordningen for elbiler i Skattestyrelsens begrundelse under spørgsmål 1 og 8 ovenfor.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at elbilvirksomheden ifølge en sådan serviceaftale ikke opfylder kriteriet om, at ladestanderen skal drives for virksomhedens regning og risiko. Spørger har ikke den fulde økonomisk risiko og det fulde driftsmæssige ansvar for ladestandernes funktionalitet. Dette skyldes, at kunden, afholder særskilte udgifter til en drifts, vedligeholdelses- og hærværksforsikring for ladestanderne. Allerede af denne grund har spørger ikke den fulde økonomiske risiko.

Derfor kan der ikke ydes godtgørelse af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler, jf. særordningens § 21, stk. 1.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 13 besvares med "Nej".

Spørgsmål 14

Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales CO_2-afgift af den el, der produceres på solcelleanlæg/vindmøller.

Begrundelse

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at der ikke skal betales CO_2-afgift af den el, der produceres på solcelleanlæg/vindmøller.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 14 besvares med "Ja".

Spørgsmål 15

Det ønskes bekræftet, at der ikke skal betales PSO-afgift af den el, der produceres på et lokalt solcelleanlæg/ lokale vindmøller.

Begrundelse

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 21, stk. 1, at man kan få bindende svar på den skattemæssige- og afgiftsmæssige virkning af en disposition, som spørgeren har foretaget eller påtænker at foretage.

Det stillede spørgsmål vedrører, om der skal betales PSO-afgift. Spørgsmålet er ikke virkning af en afgifts- eller skattemæssige disposition, men en tarif/gebyr fastsat af Energistyrelsen, hvorfor spørgsmålet afvises.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 15 besvares med "Afvises".

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder Skattestyrelsens indstilling og begrundelse.

Lovgrundlag, forarbejder og praksis

Spørgsmål 1 - 7

Lovgrundlag

Elafgiftsloven (LBKG 2020-08-26 nr. 1321, ændret ved lov nr. 2225 af 29. december 2020)

§ 1 Efter bestemmelserne i denne lov svares en afgift til statskassen af elektricitet, der forbruges her i landet.

§ 2 Undtaget fra afgiften er elektricitet, som:

(...)

c. fremstilles på elproduktionsanlæg ved anvendelse af vedvarende energikilder i form af vindkraft, vandkraft, biogas, biomasse, solenergi, bølge- og tidevandsenergi og geotermisk varme, og som direkte forbruges af elproducenten eller af en lejer i en udlejningsejendom, når anlægget er placeret i forbindelse med udlejningsejendommen og den udlejede ejendom udlejes af elproducenten.

(...)

Stk. 3. Stk. 1, litra c, finder anvendelse for et nærmere opgjort forbrug af elektricitet fra det kollektive elnet. Omfanget af forbruget svarer til den produktion af elektricitet fra elproduktionsanlægget, jf. stk. 1, litra c, der leveres til det kollektive net, og som opgjort inden for hver time ikke overstiger elproducentens forbrug af elektricitet fra det kollektive elnet i samme tidsrum. 1. og 2. pkt. finder anvendelse for elproduktionsanlæg med en installeret effekt på højst 6 kW pr. husholdning. Anlægget skal være tilsluttet en forbrugsinstallation med et aftagenummer, som vedrører husholdningens boligenhed. Boligenheden skal være opført som boligenhed i Bygnings- og Boligregistret.

Lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler) med senere ændringer.

§ 21, stk. 1: Der ydes tilbagebetaling af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. (…)

Stk. 2: Tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i lov om afgift af elektricitet § 11, stk. 15, om fradragsret i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for merværdiafgift for elektricitet og varme. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, og på batteriskiftestationer. (…)

Det skal af Skattestyrelsen bemærkes, at særordningens § 21, stk. 2 fejlagtig henviser til elafgiftslovens § 11, stk. 15 og ikke § 11, stk. 5. Der er tale om en lovteknisk fejl hvor der endnu ikke er foretaget korrektion af henvisningen i § 21, stk. 2.

Ved lov nr. 203 af 13. februar 2021 om ændring af registreringsafgiftsloven, brændstofforbrugsafgiftsloven, ligningsloven og forskellige andre love § 6 er denne midlertidige godtgørelsesordning forlænget til 31. december 2030.

Forarbejder

Lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler):

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

(...)

Forslagets indhold

Regeringen har besluttet at udbrede og præcisere gældende regler for godtgørelse af elafgift, således at alle kendte modeller af erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler alene pålægges procesafgift, når opladningen sker på ladestandere herunder hurtigopladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, eller når opladningen sker på batteriskiftestationer.

Praksis

SKM2018. 220. SR

Skatterådet kunne ikke bekræfte, at spørger var berettiget til godtgørelse af elafgift for forbrug til opladning af elbiler, der oplades gennem en ladestander hos en kunde med solcelleanlæg i nettomålerordningen.

Følgende fremgår af begrundelsen:

"Det stillede spørgsmål ønsker at afklare spørgers mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet forbrugt til opladning af batterier til elbiler i den situation, hvor spørgers kunde gør brug af nettomålerordningen for sit solcelleanlæg.

Der er tale om to forskellige midlertidige ordninger, der forsøges kombineret, en afgiftsgodtgørelse og en afgiftsfritagelse.

Grundprincippet i elafgiftsloven er, at der skal betales fuld afgift af elforbrug i almindelige husholdninger, mens momsregistrerede virksomheder har adgang til hel eller delvis godtgørelse af afgiften.

Virksomheder, der oplader elbiler, kan som udgangspunkt få elafgiften godtgjort for den elektricitet, der er anvendt til opladningen af elbilen, jf. § 21, stk. 1, i lov om ændring af lov om afgift af elektricitet (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler). Med denne godtgørelsesordning er det lagt til grund, at det er virksomheden, der oplader elbiler, dvs. i denne sag spørger, som er forbruger af elektriciteten til opladning af kundens elbil, og ikke elbilejeren. Godtgørelsesmuligheden af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til elbiler ophører ved udgangen af 2019.

Elektricitet, der fremstilles på solcelleanlæg med en installeret effekt på højst 6 kW, er ifølge den tidligere § 2, stk. 1, litra e, i elafgiftsloven fritaget for afgift.

Fritagelsen gælder for elproducentens (spørgers kundes) direkte egetforbrug og for den elektricitet der leveres til det kollektive elnet, og som opgjort på årsbasis ikke overstiger elproducentens forbrug af elektricitet fra det kollektive elnet. Dette kaldes også for den årsbaserede nettomålerordning.

Erhvervsmæssig forbrug er ikke omfattet af fritagelsen.

Anlæg opsat eller anmeldt indenfor de fastsatte frister i overgangsbestemmelsen § 6, stk. 6, i lov om ændring af lov om fremme af vedvarende energi, lov om elforsyning, lov om afgift af elektricitet og ligningsloven, kan fortsætte med at anvende den tidligere § 2, stk. 1, litra e, i elafgiftsloven frem til udløbet af ordningen den 19. november 2032.

Det er endvidere et krav, at elektriciteten afregnes under et aftagernummer, der kun omfatter den forbruger af elektricitet, som afgiftsfritagelsen vedrører, jf. § 6, stk. 6, sidste punktum.

Elproducenten af elektriciteten og forbrugeren af elektriciteten i nettomålerordningen skal være den samme, dvs. i dette tilfælde kunden, og der skal være tale om et aftagenummer, der alene omfatter den forbruger afgiftsfritagelsen vedrører.

Af spørgers anmodning fremgår det, at det er spørgers opfattelse, at al elektricitet der måles på M1 er afgiftsfri, uanset om det bruges til opladning af elbilen eller i spørgers kundes husholdning.

Det er SKATs opfattelse, at spørgers forbrug af elektricitet produceret på kundens solcelleanlæg ikke er omfattet af afgiftsfritagelsen efter elafgiftslovens dagældende § 2, stk. 1, litra e, da spørger ikke er elproducenten.

Af de oplysninger der er forelagt SKAT fremgår det, at spørgers M4, måler den elektricitet der bruges til opladningen af elbilen.

Det er SKATs opfattelse, at opladningen af elbilen sker både med elektricitet produceret på solcelleanlægget (M1) og elektricitet fra det kollektive net (M3). Det er umiddelbart ikke muligt for spørger at registrere på M4, om der er tale om elektricitet fra solcellen, eller fra det kollektive net.

SKAT lægger til grund, at der alene er svaret elafgift af den elektricitet der forbruges fra det kollektive net.

Idet spørger anmoder om godtgørelse af afgiften på hele forbruget på M4 (forudsat det er større end M2-M3), vil der anmodes om godtgørelse af en afgift der ikke er betalt.

SKAT lægger endvidere til grund at kunden fortsat ønsker at opfylde betingelserne for at være omfattet af nettomålerordningen, og at der kun er ét aftagenummer på ejendommen.

Det er SKATs opfattelse, at de to midlertidige ordninger ikke kan kombineres, idet spørger kommer til at anmode om godtgørelse af en afgift der ikke er betalt, samt at der vil være to forskellige forbrugere på et aftagenummer.

På baggrund af ovenstående, er det derfor SKATs opfattelse, at spørger ikke kan anmode om godtgørelse af elafgift for forbrug til opladning af elbiler, hos kunder der har solcelleanlæg i nettomålerordningen."

Den juridiske vejledning 2021-1, afsnit E. A. 4.3.4 Elektricitet omfattet af reglerne

(...)

Elektricitet fremstillet af vedvarende energi

Undtaget fra afgiften er elektricitet, som fremstilles ved vindkraft, vandkraft, biogas eller anden vedvarende energi, og som forbruges af producenten selv. Se ELAL § 2, stk. 1, litra c.

Ved "forbruges af producenten selv" forudsættes det, at der skal være tale om et direkte forbrug af den producerede elektricitet via et internt el-net. Elektricitet, der leveres fra el-produktionsanlægget til el-producenten via det kollektive el-forsyningsnet, er dermed ikke fritaget for afgift. Afgiften af denne leverance afregnes af netvirksomheden.

Der gælder følgende betingelser for at få fritagelse for elafgiften:

Elektriciteten skal produceres ved vedvarende energi

Der skal være tale om direkte eget forbrug, der ikke leveres til det kollektive net

Elektriciteten skal forbruges af producenten - der skal være tale om samme juridiske enhed.

(...)

Egen produceret elektricitet på vindmøller

Den afgiftsmæssige stilling efter elafgiftsloven for egenproduceret vindkraft, som en vindkraftproducent anvender til at fremstille varme, er præciseret i SKM2007. 541. SKAT.

Det følger blandt andet af ELAL § 2, stk. 1, litra c, at vindkraft, som vindkraftproducenten forbruger til drift af varmepumper, er omfattet af ELAL § 2, stk. 1, litra c, og derfor fritaget for afgift. Det er dog en betingelse, at der er tale om et direkte eget forbrug. Vindkraftanlægget og varmepumpeanlægget skal dermed være koblet på samme interne net. Det vil sige, at anlæggene skal være internt forbundne via det interne net. Vindkraftanlægget og varmepumpeanlægget skal også tilhøre samme juridiske enhed.

Hvis vindkraftproducentens interne net, som vindkraftanlægget og varmepumpeanlægget er tilsluttet, også er forbundet til det kollektive el-forsyningsnet - den afgiftsregistrerede netvirksomheds el-net - er der afgiftsmæssigt ikke noget til hinder for, at en overskydende del af vindkraftproduktionen leveres til det kollektive el-forsyningsnet. Der skal ikke betales afgift af leverancer til det kollektive el-forsyningsnet.

Hvis vindkraftproducenten både leverer vindkraft til det kollektive el-forsyningsnet, og får leveret elektricitet fra det kollektive el-forsyningsnet til drift af varmepumpeanlægget, kan vindkraften fortsat leveres uden afgift til det kollektive el-forsyningsnet. Den afgiftsregistrerede netvirksomhed opkræver elafgift og energispareafgift ved levering til forbrug her i landet. Dette gælder også for elektricitet, der leveres til vindkraftproducenten uanset størrelsen af den mængde elektricitet, der leveres til det kollektive el-forsyningsnet. Der skal ske særskilt måling af vindkraft, der leveres til det kollektive el-forsyningsnet, og af den elektricitet, der leveres fra det kollektive net til vindkraftproducenten. Det vil sige, at både den elektricitet, der leveres til nettet, og den elektricitet, der modtages fra nettet, skal måles.

Hvis vindkraftproducenten samtidig også bruger elektricitet til andre formål end i varmepumpeanlægget ved anvendelse af samme interne net, giver loven ikke mulighed for på forhånd at allokere fx afgiftsfri vindkraft til varmepumpeanlægget og afgiftsbelagt elektricitet til de andre formål. Afgiftsbelastningen for alle typer af elforbrug hos vindkraftproducenten skal dermed være den samme i disse tilfælde. Der skal i praksis ske måling af de forskellige typer af elforbrug.

(...)

Se også

Se også SKM2012. 159. SR, om blandt andet afgiftsfrihed for elektricitet, der forbruges af el-producenten, og SKM2019. 497. SR.

(...)

Spørgsmål 8-13

Lovgrundlag

Elafgiftsloven (LBKG 2020-08-26) nr. 1321, ændret ved lov nr. 2225 af 29. december 2020)

§ 1 Efter bestemmelserne i denne lov svares en afgift til statskassen af elektricitet, der forbruges her i landet.

§ 11, stk. 1. Virksomheder, der er registreret efter merværdiafgiftsloven, kan bortset fra de nævnte tilfælde i stk. 2 få tilbagebetalt afgiften efter denne lov af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet, herunder den afgiftspligtige elektricitet, som en udlejer af havneplads forsyner sine lejeres medbragte lystfartøjer med uden særskilt betaling, og den afgiftspligtige elektricitet, som en udlejer af campingplads forsyner sine lejeres medbragte campingenheder og køretøjer med uden særskilt betaling.

(...)

Stk. 5. Afgiften tilbagebetales efter stk. 1 og stk. 3, 2. pkt., i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående merværdiafgift af elektricitet eller varme. (…).

§ 11 c, stk. 1. Tilbagebetalingen af afgift efter § 11 nedsættes med 0,4 øre pr. kWh, dog med undtagelse af tilbagebetaling, der ydes efter § 11, stk. 3, 2. pkt.

Lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler) med senere ændringer.

§ 21, stk. 1: Der ydes tilbagebetaling af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. (…)

Stk. 2: Tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i lov om afgift af elektricitet § 11, stk. 15, om fradragsret i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for merværdiafgift for elektricitet og varme. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, og på batteriskiftestationer. (…)

Det skal af Skattestyrelsen bemærkes, at særordningens § 21, stk. 2 fejlagtig henviser til elafgiftslovens § 11, stk. 15 og ikke § 11, stk. 5. Der er tale om en lovteknisk fejl hvor der endnu ikke er foretaget korrektion af henvisningen i § 21, stk. 2.

Ved lov nr. 203 af 13. februar 2021 om ændring af registreringsafgiftsloven, brændstofforbrugsafgiftsloven, ligningsloven og forskellige andre love § 6 er denne midlertidige godtgørelsesordning forlænget til 31. december 2030.

Forarbejder

Lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler):

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

(...)

Forslagets indhold

Regeringen har besluttet at udbrede og præcisere gældende regler for godtgørelse af elafgift, således at alle kendte modeller af erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler alene pålægges procesafgift, når opladningen sker på ladestandere herunder hurtigopladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, eller når opladningen sker på batteriskiftestationer.

Efter forslaget vil alle virksomheder, der har aktiviteter med opladning af batterier til registrerede elbiler via ladestandere herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af disse batterier. Endvidere kan virksomheder, der anvender elektricitet til opladning af batterier til registrerede elbiler på batteriskiftestationer, få godtgjort elafgift. Elektriciteten anses i disse særlige tilfælde for at være forbrugt af virksomheden.

Det er et krav, at der sker en måling af den elektricitet, der anvendes til opladning af batterier til elbiler. Kravet om måling gælder, uanset om ladestanderen er placeret i det offentlige rum, hos husholdninger eller andre steder. Måleren skal være placeret i ladestanderen. Kravet om måling gælder også, hvis virksomheden oplader batterierne til elbilen på batteriskiftestationer.

Elbilvirksomheden har via ladestanderen i visse situationer mulighed for at styre elforbruget, herunder sikre en intelligent opladning af batterier, således at elforbruget finder sted på bestemte tidspunkter på dagen. Dette uanset om virksomhedens ladestander er opstillet i det offentlige rum, hos husholdninger eller andre steder. Det er et krav, at virksomheden er involveret i driften af ladestanderen.

Med præciseringen er den enkelte forbruger ikke bundet til at anvende bestemte elleverandører eller bestemte elbilabonnementer. Muligheden for godtgørelse af elafgift ved erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler er dermed udbredt til at dække alle kendte igangværende forretningsmodeller inden for elbilbranchen, når elforbruget sker via virksomhedens ladestander eller på batteriskiftestationer.

(...)

2. Lovforslagets enkelte elementer

2.1. Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til elbiler

Gældende ret

(...)

Grundprincippet i elafgiftsloven er, at der skal betales fuld afgift af elforbrug i husholdningerne, mens erhvervsmæssig brug i vidt omfang er fritaget for elafgift via godtgørelsesreglerne.

(...)

Det er således en betingelse, at elektriciteten skal forbruges i virksomheden, for at der kan ydes afgiftsgodtgørelse.

(...)

Forslagets indhold

(...)

Efter forslaget vil alle virksomheder, der har aktiviteter med opladning af batterier til registrerede elbiler via ladestandere herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af disse batterier. Endvidere kan virksomheder, der anvender elektricitet til opladning af batterier til registrerede elbiler på batteriskiftestationer, få godtgjort elafgift. Elektriciteten anses i disse særlige tilfælde for at være forbrugt af virksomheden.

(...)

Det er et krav, at virksomheden er involveret i driften af ladestanderen.

(...)

Muligheden for godtgørelse af elafgift ved erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler er dermed udbredt til at dække alle kendte igangværende forretningsmodeller inden for elbilbranchen, når elforbruget sker via virksomhedens ladestander eller på

batteriskiftestationer.

(...)

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

(...)

Til § 21

Skatterådet traf den 27. april 2010 afgørelse i en sag om elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier til elbiler.

Skatterådet fastslår ved denne afgørelse, at virksomheder, der har aktiviteter med opladning af batterier til elbiler, kan få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af disse batterier. Det er Skatterådets opfattelse, at elforbruget sker ved opladningen af batterier til el-biler. Opladningen sker ved, at der påføres elektricitet

til batterier til elbiler. Når virksomheden har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, anser Skatterådet elektriciteten for at være forbrugt i en produktionsproces i virksomheden.

Virksomhedens kunder køber således ikke elektricitet, men en ydelse, der består i opladning af batterier til el-biler. Det fremgår af Skatterådets afgørelse, at det er en forudsætning, at det er virksomhedens elleverandør eller en anden udbyder, som

virksomheden samarbejder med, der leverer elektriciteten til opladningen, uanset hvor og under hvilke betingelser opladningen af batterierne til elbiler finder sted.

Skatterådets afgørelse er gengivet i forkortet form i SKM2011. 259. SKAT.

På denne baggrund forslås det at præcisere reglerne for godtgørelse af elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler.

Efter forslaget vil alle virksomheder kunne få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af registrerede elbilers batterier på virksomhedens ladestandere, herunder hurtigladere, når ladestanderen drives for virksomhedens regning og risiko, og virksomheden er involveret i driften heraf.

(...)

Elafgiftslovens krav om, at elektriciteten skal være forbrugt af virksomheden, anses for at være opfyldt i dette særlige tilfælde.

Praksis

SKM2021. 354. SR

Skatterådet kunne ikke bekræfte, at kriteriet om, at ladestanderen skulle drives for elbilvirksomhedens regning og risiko i særordningen for elbiler (elafgiftsgodtgørelse) var opfyldt, når kunden, udover den faste abonnementsbetaling, afholdte særskilte udgifter til en ny ladestander, såfremt ladestanderen på grund af almindelig ælde og slitage ikke længere fungerede.

Skatterådet kunne bekræfte, at kriteriet regning og risiko var opfyldt for forretningsmodeller, hvor kunden ikke havde udgifter eller ansvar udover, at kunden skulle betale et fast månedligt abonnement for serviceaftalen.

Endvidere var det uden betydning for ladestandernes drift, om elbilvirksomheden havde risikoen for udsving i elpriserne.

SKM2005. 394. HR

En kommune havde overdraget sit vejbelysningsanlæg til et af kommunen ejet selskab, der havde videreoverdraget anlægget til et datterselskab. Sidstnævnte selskab skulle herefter drive og vedligeholde vejbelysningen i kommunen mod betaling.

Spørgsmålet i sagen var, om selskabet var berettiget til afgiftsgodtgørelse efter elektricitetsafgiftslovens § 11, stk. 1, nr. 1, og kuldioxidafgiftslovens § 9, stk. 1, jf. stk. 4, nr. 3, for den elektricitet, som var indkøbt til brug for driften af vejbelysningen i perioden 1. januar 2000 til 30. juni 2002.

Højesteret udtalte, at selskabet først blev momsregistreret med virkning fra den 1. januar 2001 og ikke betalte energiafgifter i 2000. Herefter var selskabet ikke berettiget til at få tilbagebetalt el- og kuldioxidafgift, som angik elforbrug før 1. januar 2001.

For så vidt angår perioden efter den 1. januar 2001, hvor selskabet blev momsregistreret, udtalte Højesteret, at det følger af elafgiftslovens § 11, stk. 1, nr. 1, og kuldioxidafgiftslovens dagældende § 9, stk. 4, nr. 3, at virksomheder kan få delvist tilbagebetalt el- og kuldioxidafgift af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet. Højesteret fandt, at der ikke i bestemmelsernes ordlyd, forarbejder eller formål er holdepunkter for at begrænse retten til tilbagebetaling til elforbrug, der foregår som led i en særligt kvalificeret produktionsproces. Ved produktion af belysning anvendes elektricitet, der forbruges som led i produktionen, og sådant elforbrug kan berettige til tilbagebetaling af el- og kuldioxidafgift i medfør af de nævnte bestemmelser, såfremt de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Højesteret lagde til grund, at selskabet efter aftale med kommunen leverede vejbelysning til kommunen under forbrug af elektricitet på virksomhedens eget anlæg, og under disse omstændigheder måtte den elektricitet, som selskabet anvendte ved driften af vejbelysningsanlægget, anses for en af virksomheden forbrugt afgiftspligtig elektricitet.

Højesteret anførte videre, at det var uden betydning, at kommunen efter offentligretlige regler som vejmyndighed er forpligtet til at sikre vejbelysning, og at det ligeledes var uden betydning, om der ved beregning af vederlag for levering af vejbelysning er sket overvæltning af afgifterne på aftageren.

Højesteret fandt således, at selskabet havde krav på tilbagebetaling af afgifter for perioden efter 1. januar 2001, og hjemviste sagen til fornyet behandling ved afgiftsmyndighederne med henblik på opgørelse af tilbagebetalingskravet for perioden 1. januar 2001 til 30. juni 2002 med tillæg af renter.

SKM2021. 121. SR

Spørgsmålet drejede sig om, hvorvidt betingelserne for elafgiftsgodtgørelse var opfyldt for ladestandere, som blev anvendt til opladning af batterier til elbiler. Der blev spurgt til forskellige modeller, som kunne omfatte privatkunder, billeasingsselskaber og firmabilister.

Skatterådet bekræftede, forudsat at betingelserne for godtgørelse, jf. § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer, var opfyldt, at Spørger derved opfyldte kravet om, at ladeboksene blev drevet for Spørgers regning og risiko, og kravet om at være involveret i driften af ladestanderen.

SKM2020. 12. SR

Spørgsmålet handlede om, hvorvidt kravene til elafgiftsgodtgørelse var opfyldt for ladestandere, som anvendtes til opladning af batterier til registrerede elbiler, når ejerskabet til ladestanderen ikke var hos spørger, men ladestanderne blev drevet for spørgers regning og risiko, og spørger havde driftsansvaret for disse ladestandere.

Det ejendomsretlige ejerforhold til ladestanderen var ikke afgørende for muligheden for godtgørelse af elafgift i forbindelse med opladning af elbiler. Det afgørende var derimod, at ladestanderne blev drevet for den momsregistrerede virksomheds regning og risiko.

Skatterådet kunne bekræfte, at så længe spørger var omfattet af særordningen jf. § 21, stk. 1 i lov nr. 1353 af 21. december 2012, og derved opfyldte kravet om at ladestanderne blev drevet for virksomhedens regning og risiko, og at virksomheden opfyldte kravet om at være involveret i driften af ladestanderen, kunne spørger få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batteri til en registreret elbil efter procesreglerne i elafgiftslovens § 11, stk. 1, nr. 1, uden at spørger ejede de ladestandere som anvendtes til opladningen.

SKM2011. 259. SKAT

Virksomheder, der har aktiviteter med opladning af batterier til el-biler, kan få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt til opladningen.

Den juridiske vejledning 2021-1, afsnit E. A. 4.6.3.2 (uddrag):

Elbiler

Skatterådet har den 27. april 2010 truffet afgørelse i en sag om godtgørelse af elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier til el-biler. Det lovfortolkende spørgsmål er offentliggjort i styresignal SKM2011. 259. SKAT om opladning af batterier til el-biler - godtgørelse af elafgift.

Ved lov nr. 1353 om ændring af lov om afgift af elektricitet og forskellige andre love og om ophævelse af lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer af 21. december 2012, skete der en præcisering og udbredelse af reglerne for godtgørelse af elafgift forbrugt til erhvervsmæssig opladning af batterier i registrerede elbiler.

Virksomheder kan få godtgjort elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af registrerede elbilers batterier på virksomhedens ladestandere, herunder hurtigladere, når ladestanderen drives for virksomhedens regning og risiko, og virksomheden er involveret i driften heraf. Endvidere godtgøres elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Elbilvirksomheden skal således alene betale procesafgift af elektricitet, der anvendes til opladning af batterier i registrerede eldrevne biler.

(…)

Det er et krav, at der sker en måling af den elektricitet, der anvendes til opladningen. Kravet om måling gælder, uanset om ladestanderen er placeret i det offentlige rum, hos husholdninger eller andre steder. Måleren skal være placeret i forbindelse med ladestanderen. Kravet om måling gælder også, hvis virksomheden oplader batterierne til den registrerede elbil på batteriskiftestationer.

(…).

Spørgsmål 14

Lovgrundlag

CO2-afgiftsloven (LBKG 2020-09-02) nr. 1353 om kuldioxidafgift af visse energiprodukter

§ 1 Der svares kuldioxidafgift m.v. til statskassen af varer, der er afgiftspligtige efter lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., bortset fra bioolier m.v. og metanol omfattet af den nævnte lovs § 1, stk. 1, nr. 19 og 20, såfremt metanolen er af ikke syntetisk oprindelse, lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., lov om afgift af naturgas og bygas m.v., bortset fra gas omfattet af lovens § 1, stk. 1, 2. pkt.

Stk. 2. Der svares endvidere en afgift af biogas, der anvendes som motorbrændstof i stationære stempelmotoranlæg med en indfyret effekt på over 1.000 kW.

Spørgsmål 15

Lovgrundlag

Skatteforvaltningsloven (LBKG 2020-05-13 nr. 635)

§ 21 Enhver kan hos told- og skatteforvaltningen få et bindende svar på spørgsmål om den skattemæssige virkning for spørgeren af en disposition, når told- og skatteforvaltningen i øvrigt har kompetence til at afgøre spørgsmålet, jf. dog stk. 3. Det kan være om en disposition, som spørgeren har foretaget eller påtænker at foretage.